

ညီလေးငယ်(လယ်တော်)

ပျောက်ဆုံးနေသော ကျက်စာကြီးနှင့်

မြစ် ရပ် ဆန်း ကြယ် ဝ ဣ ခို များ

ဥစ္စာစောင့်အဘိုးအိုလင်မယား နှင့် ရွှေကြက်ဥလေးတစ်လုံး

ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် ဦးသောင်းစိန်တစ်ယောက် သွေးပျက်မတတ် တုန်လှုပ် ချောက်ချား သွားခဲ့သည်။ ကြောက်ကြောက်ဖြင့် လယ်ကန်တင်း တင်နေရာမှ ကိုင်ထားသော ပေါက်တူးအား လွှတ်ချလိုက်မိ၏။ ထို့နောက် မိမိမျက်လုံးများကို မယုံနိုင်လွန်းသောကြောင့် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အသာပွတ်၍ အသေအချာ ကြည့်လိုက်မိပြန်သည်။

သေချာပါသည်။

ဦးသောင်းစိန် အမြင်မှားခြင်း မဟုတ်။ လူကြီးခါးလောက် အမြင့်ရှိပြီး တစ်လုံလောက် ရှည်သည့် ခွေးကြီးမှာ ဦးသောင်းစိန်အား ရန်လိုသည့် အနေထားဖြင့် စိုက်ကြည့်နေ၏။ တစ်ကိုယ်လုံး မည်းနက်နေသော ခန္ဓာကိုယ်ကြီးတွင် ဦးသောင်းစိန်အား စိုက်ကြည့်နေသည့် မျက်လုံးနှစ်လုံးမှာ ညမှောင်စပျိုးချိန် မပီပြင် ဝိုးတဝါး အလင်းရောင်အောက်တွင် မာကျူရီရောင် တောက်ကာ စူးရှလို့ နေသည်။ အပြင်သို့ ငေါထွက်နေပြီး လက်ညှိုးလောက် အရှည်ရှိသည့် အစွယ်နှစ်ချောင်းမှာ ဖွေးဖွေး လှုပ်နေသောကြောင့် မည်းနက်နေသော မျက်နှာထက်တွင် အထင်း

သားမြင်နေ ရပါသည်။ ။

တစ်သက်နှင့် တစ်ကိုယ် တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသည့် ခွေးနက်ကြီးကြောင့် ဦးသောင်းစိန်တစ်ယောက် အလွန်တရာ ထိတ်လန့်သွားမိသည် မှာ အမှန်ပင်။ ကြောက်နေသော်လည်း အကြည့်က ခွေးနက်ကြီးဆီမှ မခွာသေး။ ကတုန်ကယင်ဖြင့် ခြေလှမ်းများအား နောက်ပြန်လှန်းကာ ဆုတ်လိုက်မိ၏။ ထိုစဉ် လယ်ကန်တင်းဘေးတွင် ထောင်နေသည့် ပေါက်တူးရိုးက ခြေထောက် နှစ်ချောင်းကြား ကန့်လန့်အနေထား လာခံပြီး နောက်ပြန်လျက်သား လဲကျသွားလေတော့သည်။ ။

ထို့နောက် ကြောက်ကြောက်ဖြင့် ခွေးနက်ကြီးအား ကြည့်ရင်း စပါးပင်များကြား လဲကျလျက်ပင် လက်တရွတ်တိုက် နောက်သို့ အလိုလို ဆုတ်သွားနေမိ၏။ ခွေးနက်ကြီးမှာ ဦးသောင်းစိန်အား ရန်လိုသော မျက်နှာထားဖြင့် တည့်တည့်စိုက်ကြည့်နေရာမှ ရှေ့သို့တစ်လှမ်းခြင်းတိုးလို့ လာလေသည်။ ။

ဦးသောင်းစိန်အား စိုက်ကြည့်ကာ ဖြည်းဖြည်းတိုး၍ လာနေသည်မှာ ကျားများ သားကောင် ခြောင်းသည့် အလားခုန်အုပ်တော့မည်ပုံစံ။ ဦးသောင်းစိန် ကြောက်လွန်းသောကြောင့် နဖူးမှ ခြွေးများ ပင် တဒီးဒီစီးကြလို့ လာ၏။ ရုတ်တရက် ဖြစ်သည့် အတွက် မလုပ်တတ် မကိုင်တတ်ဖြင့် ကြောက်လန့်တကြား အော်ကာ နေရာမှ ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်ထရပ်၍ မနီးမဝေးတွင် လှမ်းမြင်နေရသည် နေအိမ်သို့ ပြေးလေတော့သည်။ ။

ပင်ပျိုအရွယ် စပါးပင်များအား ရေသွင်းထားသောကြောင့် လယ်ကွက်ထဲမှ ရွံ့နွံများက ခြေထောက်အား တမင်ဆွဲထားသည့် အလား လိုသလောက် ခရီးမရောက်ချင်။ တချို့နေရာများ တွင် ခြေထောက်နှင့် စပါးပင် တို့ ရစ်ပြီး ရွံ့နွံထဲအားပါးတရ ချော်လဲသေး၏။ တယုတယ စိုက်ပျိုး

ထားသည့် စပါးပင်များ မိမိခြေရာကြောင့် အပြိုင်းပြိုင်းလှဲ ပြိုကုန်သော်
လည်း ဦးသောင်းစိန် မနှမြောနိုင်တော့။ ယခုချိန်တွင် အရေးကြီးသည့်
က အိမ်သို့အမြန် ပြန်ရောက်ရန်သာ။

ကြောက်စိတ်ဖြင့် နောက်သို့ပင် လှည့်မကြည့်အားဘဲ မျက်လုံးတို့
အား စုံမှိတ်ကာ နေအိမ်ရှိရာသို့ အပြေးပြန်ခဲ့ပြီး အိမ်ခြံထဲ ရောက်မှ ပင်
နောက်သို့ လှည့်ကြည့်မိ၏။ မြင်ကွင်းထဲတွင် စောစောက ခွေးနက်ကြီး
မရှိတော့သည် ကို တွေ့လိုက်သည့် အခါမှ သက်တစ်ချက်ကို ဟင်းခနဲ
မြည်အောင် ချလိုက်မိလေတော့သည် ။

ဦးသောင်းစိန်တို့ မိသားစု ရွာစွန်မှ ယခုခြံသို့ ပြောင်းလာကြသည်
မှာ သိပ်မကြာသေး။ ယခင်နေခဲ့သော ရွာလယ်ရှိ အိမ်လေးတွင် လင်မ
ယားနှစ်ယောက် စုဆောင်းရင်း ငွေပိုငွေလျှံ ရှိလာသည့် အခါ ယခုခြံ
လေးတွင် အိမ်တစ်လုံး အခိုင်အမာ ဆောက်၍ ပြောင်းလာကြခြင်း ဖြစ်
လေသည် ။

နေအိမ်ခြံကြီးမှာ တစ်ဧက ကျော်ကျော်ရှိပြီး ဘေးပတ်လည်တွင် လ
ည်း မိမိတို့ အပိုင် လယ်ကွက်များ ရှိ၏။ ရွာရှိ တခြားသူအိမ်များ နှင့် မ
နီးသော်လည်း ဦးသောင်းစိန် ကိုယ်တိုင် အေးအေးဆေးဆေးဖြင့် သီးသန့်
နေလိုသော ဆန္ဒကြောင့် ယခုခြံ သို့ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည် ။

ဦးသောင်းစိန်တို့ မိသားစုမှာ လယ်ကောင်းခြံကောင်းများ ပိုင်ဆိုင်
ထားသူများ ဖြစ်သောကြောင့် သီးနှံစပါးတို့ ဖြစ်ထွန်းကာ စီးပွားရေးလ
ည်း အတော်အတန် ဖြစ်ထွန်းသူများ ဖြစ်၏။ သမီးသုံးယောက်၊ သားတ
စ်ယောက် ထွန်းကားပြီး ဦးသောင်းစိန်တို့ လင်မယားနှင့် ဆို ခြောက်
ယောက်ရှိသော မိသားစုလေးမှာ သာသာယာယာ ရှိလှပေသည် ။

ထိုစဉ်က သမီးအကြီးဆုံးမှာ ၁၂ နှစ်အရွယ်ရှိပြီး အငယ်ဆုံး သား

လေးမှာ ဂြုန့်ကျော်ကျော်သာ ရှိသေး၏။ မောင်နှမလေး ယောက်စလုံး မှာ နှစ် နှစ်နီးပါးသာ ကွာကြလေသည် ။

ရွာထဲမှာ နေစဉ်က မိသားစု သာသာယာယာ ရှိခဲ့သော်လည်း ယခုခြံသို့ ပြောင်းရွှေ့ပြီး တစ်နှစ်ကျော်ကျော် အချိန်လောက်မှ စ၍ မိသားစု မကျန်းမာသည် မှာ ယနေ့ထိ ဖြစ်လေသည် ။ တစ်ဦးမဟုတ်လျှင် တစ်ဦးဖျားနေပြီး ဆေးရုံး ဆေးခန်းများကို အလှည့်ကျ သွားနေရ၏။ ဦးသောင်းစိန်ကိုယ်တိုင် နေကောင်းပျောက်သည် ပင် သိပ်မကြာသေးပါ။

မကျန်းမာသည် နှင့် တစ်မိသားစုအားလုံး အရိုးပေါ်အရေတင် ဖြစ်ကာ ပိန်ချုံးလို့ နေ၏။ နေမကောင်းခဏခဏ ဖြစ်ကြသော ဦးသောင်းစိန်တို့ မိသားစုကိုကြည့်ပြီး ရွာထဲမှ လူများက ခြံခိုက်နေသည် ဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ ထိုခြံတွင် ဆက်မနေသင့်ကြောင့် အမျိုးမျိုး ပြောကြသော်လည်း ဦးသောင်းစိန် ရွာထဲသို့ ပြန်ပြောင်းနေရန် အစီစဉ် မရှိခဲ့ပါ။ တင်းခံ၍ နေလာခဲ့သည့် မှာ သုံးနှစ်ပင် ကျော်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည် ။

လွန်ခဲ့သည့် တစ်လလောက်တွင် ဦးသောင်းစိန်တို့ တစ်မိသားစုလုံး ဖျားနာ၍ မိခင်ဖြစ်သူ အိမ်တွင် ခဏလာစောင့်ပေးစဉ် ကိုယ်တိုင်ကြုံတွေ့ခဲ့သည် တို့ ကို ဦးသောင်းစိန်အား တိတ်တစ်ဆိတ် သတိပေးပြောပြခဲ့၏။

"ငါ့သား ...။ ဒီခြံကြီးမှာ ဥစ္စာစောင့်တွေ ရှိတယ်ထင်တယ် ...။ ရွာထဲကိုပဲ ပြန်ပြောင်းလာခဲ့ပါလား သားရယ်။ ခြံက လူမနေသင့်ဘူး ထင်တယ်။ သားတို့ မိသားစုတွေလည်း ခဏခဏ နေမကောင်းဖြစ်နေတာ သွေးရိုးသားရိုး မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး ..."

"မဟုတ်တာတွေ အမေရယ် ... ဥစ္စာစောင့်တွေ ရှိတယ်လို့ အမေက ဘာကိုကြည့်ပြီး ပြောတာလဲ ..."

"ညည သားမကြားဘူးလား သန်းခေါင်ကျော်လောက်ဆို ခြံထဲမှာ လမ်းလျှောက်သံတွေ ကြားတယ်။ ထကြည့်တော့ လည်း ဘာမှ မရှိဘူး။ လူတွေလုပ်ရှား သွားလာသံတွေ ကြားတာ မနက်လင်းခါနီးထိပဲ ..."

"အော် ... အမေရယ် ...။ အဲဒါ တောကြောင်တွေ သွားတာပါ။ ဒီမှာ က တောနဲ့ နီးတော့ အဲဒီလို အကောင်တွေ ရှိတာပါ ...။ အမေထင်သလို မဟုတ်ပါဘူး"

အမှန်တကယ် ဦးသောင်းစိန်ကိုယ်တိုင် ထိုအသံများအား ညတိုင်းလိုလို ကြားရ၏။ ဦးသောင်းစိန်တွင် သာမက ဇနီးနှင့် သားသမီးတွေပါ ကြားရ၏။ ဦးသောင်းစိန် ကိုယ်တိုင် တောကြောင်များ အစာရှာထွက်ခြင်း ဖြစ်သည် ဟု ပြောထားသောကြောင့် မည်သူမှ မကြောက်ကြတော့ပဲ နေလာခဲ့ကြ လေသည် ။

"အင်း ... သားကလက်တွေ့မှ ယုံမယ်ဆိုတော့လည်း အမေတွေ့ခဲ့တာတွေ ပြောပြရတော့မယ် ...။ အစတော့သားတို့ ကြောက်မှာ စိုးလို့ အမေမပြောပြခဲ့တာ ...။ အမေကိုယ်တိုင် တွေ့တယ်သား ...။ ဟိုတစ်နေ့ညက အမေ အပေါ့ထသွားတုန်း အိမ်နောက်ဘေးမှာ တောင်ဝှေးထောက်ပြီး လမ်းလျှောက်နေတဲ့ အဘိုးကြီးနှင့် အဘွားကြီး အတွဲကို အမေမြင်ခဲ့တယ်။

အမေ မသေချာလို့ ဆိုပြီး သေချာဓာတ်မီးနဲ့ ထိုးကြည့်လိုက်တော့ ဘာမှ မတွေ့တော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အမေသေချာ မြင်လိုက်တာ။ ပြီးတော့ တစ်နေ့ညနေကလည်း သားလယ်ထဲမှာ ခွေးနက်ကြီး တစ်ကောင်ကို အမေတွေ့လိုက်သေးတယ်။ ခွေးနက်က အကြီးကြီးပဲ ...။ သားတို့ ကို ဒီမှာ မရှိ စေချင်လို့ ကိုယ်ထင်လာပြတာ ဖြစ်နိုင်တယ် ..."

"မဟုတ်တာ အမေရယ် ...။ အမေမျက်စိမှုံမှုံနဲ့ ဘာတွေမြင်လည်း မှ

မသိတာ ...။ ကလေးတွေ လျှောက်မပြောနဲ့ ဦး ကြောက်နေဦးမယ် ..."

"သောင်းစိန် ... နင်က ငါပြောတာကို မယုံဘူး ...။ နင့်မျက်လုံးနှင့် တွေ့မှ ယုံမဲ့ကောင် ...။ အေး ... ငါ့မြေးတွေကိုတော့ ငါဒီမှာ မထားနိုင် တော့ဘူး။ နင် ရွာထဲပြောင်းလာဖို့ သာ စဉ်းစားထား ..."

ထိုစဉ်က အမေပြောခဲ့သော အကြောင်းများကို ဦးသောင်းစိန် အမှန် တကယ် မယုံကြည်ခဲ့။ ယခုကိုယ်တိုင်ကြုံတွေ့မှ အမေ့စကားများအား လက်ခံလာမိခဲ့လေသည် ။

ဤသို့လျှင် ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် အိမ်သို့ရောက်သော် ခြေလက် ပင် မဆေးနိုင်ဘဲ အိမ်ထဲသို့ ပြေးဝင်ခဲ့၏။ အမောတကော ပြေးဝင်လာ သည့် ဦးသောင်းစိန်အားမြင်လျှင် စာကျက်နေသည့် သမီးကြီးက မျက် လုံးအဝိုင်းသားဖြင့် တအံ့တဩ ကြည့်နေ၏။ မီးရောင်အောက်တွင် အ ရည်လည်နေသော သမီးဖြစ်သူ၏ မျက်လုံးကို တွေ့ရသည့် အခါ စော စောက ခွေးနက်ကြီး မျက်လုံးကို ပြန်မြင်ယောင်လာရင်း ကြက်သီးဖျန်း ဖျန် ထမိပြန်လေသည် ။

ထို့နောက် အိပ်ရာထဲတွင် သားငယ်နှင့် အတူ နေမကောင်း၍ လှဲနေ သော မိန်းမဖြစ်သူက

"ကိုသောင်းစိန် ...။ ဘာဖြစ်လာတာလဲ အမောတကောနဲ့ ..."

ထိုအချိန်မှ ဦးသောင်းစိန်တစ်ယောက် အသိပြန်ဝင် လာပြီး ပျက်ယွင်းနေသာ အမူအရာများကို ကိုယ်ရှိန်သပ်လိုက်၏။ ထိုအကြောင်းအား ဇနီးနှင့် ကလေးများ ကြောက်မည် စိုးသောကြောင့် အသိပေး၍ မဖြစ်ပေ။

"ဪ ... ဟို ... ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး။ လယ်ကန်စင်းခုတ် ဓားလာပြန်ယူတာ ..."

"မှောင်နေပြီပဲ ကိုသောင်းစိန်ရယ် ...။ နားလိုက်ပါတော့ ...။
တော်ကြာ နေမကောင်း ပြန်ဖြစ်ဦးမယ် ..."

"အင်း ... ဒါနဲ့ မိန်းမကော သက်သာလား ...။ သားငယ်လေးရော
ကိုယ်ပူ ကျသွားပြီးလား ..."

"ဒီလိုပါပဲ ကိုသောင်းစိန်ရယ် ...။ အရမ်းကြီး မကောင်းပါဘူး ..."

ဇနီးဖြစ်သူ၏ စကားအဆုံးတွင် ဦးသောင်းစိန်တစ်ယောက် သက်ပြ
င်းကို အရှည်ကြီး ချလိုက်မိ၏။

ထို့နောက် ကိုယ်လက် သန့်စင်ကာ ညနေစာပင် မစားနိုင်ဘဲ ဘုရား
စင်ပေါ်က ပရိတ်ရေ အနည်းငယ်သောက်ကာ အိပ်ယာဝင်ခဲ့၏။ တစ်ည
လုံး ညနေကတွေ့ခဲ့သည့် ခွေးနက်ကြီးပုံရိပ်က မျက်လုံးထဲက မထွက်
ပေ။ ကြောက်ကြောက်ဖြင့် တစ်ဦးတည်း အတွေးပေါင်းစုံ နယ်ချဲ့ရင်းဖြ
င့် မိုးလင်းခဲ့လေသည် ။

ဦးသောင်းစိန်ပင် ဘုရားဒကာ ဖြစ်ကံကြုံသည် လား၊ ဦးသောင်းစိန်
၏ မြေပင် သာသနာ့မြေ ဖြစ်သည် လား မပြောတတ်။ ထိုမြေတွင် ဘု
ရားတည်ဖို့ ဖြစ်လာခဲ့၏။ ဦးသောင်းစိန်တို့ မိသားစုရွာထဲသို့ ပြောင်းရွှေ့
ပြီး တစ်နှစ်အကြာလောက်တွင် ကလေးမြို့မှ သာသနာပြု မနောလှ ဆ
ရာတော်ဘုရားကြီး ဦးသောင်းစိန်တို့ နေထိုင်သည့် လယ်တော်ရွာသို့
ရောက်ရှိ လာခဲ့သည် ။

ဆရာတော် ဘုရားကြီးမှာ လယ်တော်ရွာသို့ တစ်ခါမှ မရောက်ဖူး
သော်လည်း ညညသာသနာ ပြုရန် အိပ်မက်ခဏခဏ မက်သောကြောင့်

မေးမြန်းစုံစမ်းပြီး ရွာသို့ရောက်ရှိ လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ရွာသည် ကား
ဘာသာတရား ကိုင်းရှိုင်းသူ များ စွာရှိသော်လည်း အိမ်ခြေ သုံးဆယ်
ကျော်မျှသာ ရှိသောကြောင့် ရွာဦး ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း မရှိပေ။
အခါကြီး ရက်များ တွင် တရားနာလိုပါက ဘေးရွာမှ ဘုန်းကြီးကျောင်း
များ သို့ သွားရောက် ကုသိုလ်ယူကြ၏။

ဆရာတော်ဘုရားမှ ရွာသို့ရောက် လာပြီး မြေအလှူခံသည့် အခါ ဦး
သောင်းစိန်မှ သူ့မြေအား သဒ္ဓါတရား ထက်သန်စွာ လှူဒါန်းခဲ့၏။ ဦး
သောင်းစိန်၏ ခြံကိုလည်း ဆရာတော် ဘုရားကြီးမှ လွန်စွာသဘော ကျ
ခဲ့လေသည် ။ ရွာ၏ အစွန်အရှေ့ဘက်တွင် တည်ရှိခြင်း၊ ခြံဘေးတွင်
ရေကန်ရှိခြင်းနှင့် ညောင်ပင်များ နှင့် တခြားသော အပင်များ ဝေဝေစီစီ
ပေါက်ရောက် ခြင်းတို့ ကြောင့် ဘုရားတည် ကျောင်းဆောက်ရန် သင့်
တော်သည့် ဟု မိန့်ကာ မြေအားအလှူခံပြီးသော် သာသနာမြေအဖြစ် သ
န့်စင်ခဲ့ပါတော့သည် ။

ပထမဦးစွာ မြေသန့်စင်ပြီးသော် ရွာဦးစေတီ တည်ရန်နေရာကို ခြံ
၏ အလယ်တည့်တည့်တွင် သတ်မှတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ပဌာန်း ဒေ
တနာတော်များ ၊ ဓမ္မာစင်္ကြာ တရားတော်များ ရွတ်ဖတ်ကြပြီး စေတီတ
ည်ရန် အုတ်မြစ် ချခဲ့လေသည် ။

ဆရာတော်ဘုရား၏ တန်ခိုးတော်ကြောင့် ထင်၏။ ရွာမှာ မထင်မ
ရှား ရွာလေးတစ်ရွာ ဖြစ်သော်လည်း ရပ်နီးရပ်ဝေးမှ အလှူရှင်များ အ
လိုလို ပေါ်ပေါက် လာပြီး တစ်နှစ်ကျော်ကျော် အချိန်မှာ ပင် ရွာဦးကျော
င်းဟူ၍ ရပ်လုံးထကြွ ခဲ့လေတော့သည် ။ ရွာသားများ အားလုံးသည် လ
ည်း ပျော်ရွှင်ကာ ဘုရားတည်ရာတွင် အလုပ်သမားများ ရှိသော်လည်း
နေ့စဉ်လိုလို လုပ်အားပေး များ လာကြ၏။

ယခင်က လယ်ထဲကိုင်းထဲတွင် ငှက်ပစ်၊ ငါးမျှားလုပ်နေကြသော် ကလေးများ သည် လည်း ရွာဦးကျောင်းတွင် စုရုံးကာ ဆရာတော်ဘုရားမှ ပရိတ်ကြီး (၁၁)သုတ်များ ၊ သဗုဒ္ဓေါဒါယာ တော်များ ၊ ဘုရားဂုဏ်တော်၊ တရားဂုဏ်တော်များ သင်ကြားပေး သောကြောင့် ကလေးများ သည် လည်း ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် ပျော်နေကြ၏။

ထို့ပြင်ရွာထဲမှ ကာလသားများ နှင့် သက်လတ်ပိုင်း လူများအား ပဌာန်းဒေသနာတော် ရွတ်ဖတ်နည်းများ သင်ကြားပေးခဲ့ပြီး လပြည့်လကွယ် ရွတ်ဖတ်စေခဲ့၏ ။

သက်ကြီးရွယ်အို များကိုလည်း ညနေတိုင်း တရားပေးကာ တရားထိုင်ခိုင်း၏။

ထို့ပြင် ဘုရားနယ်မြေအား သက်သတ်လွှတ် စားသုံးနယ်မြေ အဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး အသားစိမ်း ငါးစိမ်းများ မယူဝင်ခိုင်းပါ။ ရွာထဲတွင် ဝက်သတ်ခြင်း၊ နွားသတ်ခြင်းများအား တားမြစ်ပြီး အရက်သေစာ ရောင်းချခြင်းများ ပင် ဆရာတော် ဘုရားကြီးမှ တားမြစ်ထားသောကြောင့် ရွာလေးမှာ နေချင်စဖွယ်ဖြင့် စည်ကားလို့ လာခဲ့လေသည် ။

ထို့ဆရာတော် ဘုရားမှာ လည်း ကလေးများ ကိုရင်လေးများ ချစ်တတ်သူပီပီ အလိုလိုက် ဆုံးမတတ်သောကြောင့် ယခင်က တိတ်ဆိတ်နေသော ရွာလေးမှာ ကလေးများ ၏ တရားစာဆို သံများ ဖြင့် လှုပ်ရှားသက်ဝင်၍ လာခဲ့လေသည် ။